

MIMI
MATTHEWS

NÁVRAT
NA SATTERTHWAITE
COURT

✧ PRÍBEHY ZO SOMERSETU ✧

i527.net
vydavateľstvo

*N*ÁVRAT
NA SATTERTHWAITE
COURT

MIMI
MATTHEWS

NÁVRAT
NA SATTERTHWAITE
COURT

PRÍBEHY ZO SOMERSETU

i527.net
vydavateľstvo

Return to Satterthwaite Court

Copyright © 2023 by Mimi Matthews

All rights reserved.

Všetky práva vyhradené. Bez predchádzajúceho písomného povolenia vydavateľa nesmie byť žiadna časť publikácie reprodukováaná, uložená do vyhľadávacieho systému či prenášaná v žiadnej forme ani žiadnym spôsobom – napríklad elektronicky, kopírovaním, nahrávaním. Výnimkou sú krátke citácie recenzií v tlačenej podobe.

Slovenské vydanie:

Preklad © Jana Nagypálová

Copyright © i527.net, s. r. o., 2026

www.i527.net

ISBN 978-80-8249-210-4

*Pre všetkých skvelých čitateľov,
ktorí ma povzbudzovali a podporovali
počas ťažkého roka.*

Tento príbeh je pre vás.

PRVÁ KAPITOLA

Londýn, Anglicko

December 1843

Poručík Charles Heywood zastal pred oknom obchodu s látkami, ktoré bolo lemované cezminou a brečtanom. Už-už sa chystal vojsť dnu, pretože mal v úmysle kúpiť vianočné darčeky pre svoju matku a mladšiu sestru, keď vtom povedľa neho prefrndžal malý a špinavý sivý kríženec.

Na Bond Street bolo v ten deň rušno. Zákazníci, zakrútení pred chladom do ťažkých zvrchníkov a plášťov, sa náhlili hore jednou stranou ulice a dole tou druhou. Ruky mali ovešané balíčkami a v mrazivom decembrovom vzduchu sa ich dych menil na obláčiky pary. V blate okolo nich hrkotali kočiare a bričky. Uprostred hustej poobedňajšej premávky, ktorá upchala strednú časť ulice, kočiši medzi sebou bojovali o priestor. Chodci cez ňu prechádzali len na vlastné riziko.

Ten drobný psík však tomu vôbec nevenoval pozornosť.

Vletel priamo do cesty prichádzajúcemu povozu a zjavne sa snažil dosiahnuť kolesá okoloidúceho kočiara, ktorý ťahal štvorzáprah.

Charles zacítil nebezpečenstvo a to ho prinútilo konať. Vybehol na ulicu a ledva sa vyhol koču, ktorý ho takmer prevalcoval. Okoloidúce kočy sa mu snažili vyhnúť. Zvrchník mu offkalo blato, ktoré vystrekovalo spod mihajúcich sa kónských kopýt.

„Prekliaty somár!“ zakričal naňho jeden z kočišov.

Charles nezastal, aby sa ospravedlnil. Šteniatko trielilo ďalej a Charles ho nasledoval.

Mal mnoho chýb, to nebolo možné poprieť, ale nikto ho nikdy neobvinil z toho, že by nebol muž činu. Presne tým bol najviac známy počas obdobia, keď bol preč. Dokopy osem rokov, ktoré strávil službou v Námorníctve jej Veličerstva. V bitkách bol vždy prvý, nehľadiac na to, že riskoval život či zranenie.

Dúfal, že teraz, po návrate do Anglicka, sa mu tejto vlastnosti podarí zbaviť. Už mal dosť divokých dobrodružstiev. Bol pripravený usadiť sa a žiť pokojný, nerušený život.

Jeho loď zakotvila v Londýne len včera ráno. Zastavil sa tu len na deň. Zajtra bude na ceste domov, aby sa pridral k svojim rodičom a svojej sestre v Heywood House, ich rodninom sídle v Somersetshire. Bolo to dlhoočakávané stretnutie. A takisto aj neľahké.

Svoju rodinu videl len párkrát, odkedy pred ôsmimi rokmi opustil Somersetshire. Šlo len o niekoľko návštev, na ktoré sa mu počas dovolenky podarilo prísť. Od poslednej ubehli štyri roky. Potom sa Charles so svojím otcom pohádal

a s nemalou horkosťou sa znova vrtali v minulosti. Jeho otec nikdy nechcel, aby sa Charles stal vojakom či námorníkom, kde by v službách koruny riskoval život a zranenie. Prísne mu zakázal narukovať.

Na to však teraz nemyslel. A ani na vianočné darčeky, ktorými sa chcel chabo pokúsiť zmierniť bolesť, spôsobenú jeho neprítomnosťou. Teraz sa úplne zamerlal na toho psa a aktuálne hroziace nebezpečenstvo.

Charles sa načiahol, že schmatne toho zablateného darebáka, ale ten malý lump svižne šibol iným smerom a cvakal zubami najprv po kolesách jedného kočiara, potom druhého.

Pes bol naplno ponorený do naháňania kočov a vôbec nedbal na smrteľné nebezpečenstvo, ktoré mu hrozilo pri strete s kolesami a podkutými konskými kopytami. Niektoré stvorenia v sebe mali akési šialenstvo. Charles si to všimol už v minulosti. Keďže vyrastal na vidieku obklopený svorkou nezvládnuteľných psov svojej matky (bola to zberba pochybného pôvodu i charakteru), už od kolísky sa naučil považovať zvieratá za svojich priateľov. Videl ich najlepšie, ale aj najhoršie chvíľky.

Avšak toto vrčiace psisko nemohol za priateľa považovať nikto. A nezdalo sa ani, že by on prechovával k ľudskej rase akékoľvek priateľské city.

Keď prebehol na druhú stranu cesty, zamerlal sa na náhliacich sa chodcov. Kľučkoval pomedzi dav, chniapal po sukniach okoloidúcich žien a výhražne ceril zuby. A vôbec mu neprekázalo, že nemohol vážiť viac než tri kilogramy.

„Ideš kdesi!“ Postaršia dáma v čepci s dlhými perami sa naňho zahnela dáždnikom s hodvábnymi volánikmi.

„Robte niečo, Smithers,“ skríkla na lokaja v livreji, ktorý ju sprevádzal, „prv než mi zničí lem šiat!“

Lokaj poslušne nastavil nohu, že psa odkopne naspäť na ulicu. No ten malý strapatý bastard bol až príliš prešibaný. Vrtko uskočil pred lokajovou čižmou a zameral sa na iný párik chodcov pred sebou – na dve upravené mladé dámy, ktoré kráčali, držiac sa popod pazuchy. Prenikavými očami sa zahľadeli na širokú sukňu draho vyzerajúcich cestovných šiat z modrého zamatu, ktoré mala na sebe tá drobnejšia zo žien. Zjavne mal v úmysle celkom jej ju zničiť.

Charles odovzdane vzdychol a pohol sa, že zakročí.

Viac myslel na toho psa než na mladú dámu. Samozrejme, nemožno mu to pripísať k dobru. Pramenilo to ako z jeho výchovy, tak aj z jeho povahy. Súcit k zvieratám uňho často prevážil nad pohodlím majetných ľudí.

„Prepáčte, madam,“ začal.

Mladá dáma odetá v zamate sa obzrela a pozrela naňho presne v tej chvíli, keď sa jej ten malý pes zahryzol do sukne. Od prekvapenia doširoka otvorila oči.

Modré oči.

Neuveriteľne modré oči.

Varovné slová zamreli Charlesovi na perách. Na okamih zabudol, kde je.

Ale bolo to len na okamih.

Možno nebol imúnny voči pohľadu na peknú tváričku, nebol však ani žiaden zelenáč. Mal takmer dvadsaťdeväť. Bol zocelený námorník až do špiku kostí. Za svoj život sa stretol s množstvom krásnych žien.

Musel však priznať, že táto žena sa vymykala bežným normám.

A nešlo len o tie jej modré oči, ktoré pripomínali polnočnú oblohu a boli rovnako sýte a zamatovo hebké ako látka jej šiat, ale aj o jej bezchybnú slonovinovú pleť, pripomínajúcu lupene damaskej ruže.

Nebola to však žiadna utiahnutá slečinka, to vôbec nie. Nie podľa výrazu jej tváre.

V klenutej línii jej havranieho obočia a jasne sa črtajúcej čeľusti bolo cítiť silu. Zjemňovala ju len zmyselná krivka pier a očarujúca jamka na brade. Niektorí takú jamku nazývajú Amorov odtlačok a považujú ju za znak odvážnej a zmyselnej povahy.

Musel sa snažiť, aby na ňu nezízal. Aby si do pamäti tajne neukladal každučký detail a záchvev jej tváre plnej života.

Ak si aj všimla, ako naňho zapôsobila, nedala to na seba vôbec znáť. Pohľadom hneď skĺzla na vrčiaceho psa, ktorý ju držal za sukňu. Na perách jej pristál zmätený úsmev.

„Nezbedník jeden!“ Vystrela ruku, ktorú mala zahalenú v elegantnej rukavičke, aby toho zvera opatrne odsunula. „Moju sukňu musíš nechať na pokoji.“

„Nedotýkajte sa ho!“ prikázal Charles.

Vyššia z dám pri jeho tóne zalapala po dychu.

A niet sa čomu čudovať.

Použil rovnaký tón, akým často vydával rozkazy na lodi *Intrepid*, patriacej jej Veličenstvu. Tón, ktorým dokázal premeniť svojich vzdorovitých podriadených na roztrasené a poslušné stádo.

Tou modrookou dámou však ani len nemyklo. „Nezmysel.“ Rukou sa naďalej blížila ku psovi. „Je to len neposedné šteňiatko. Nechce mi nič...“

Pes zareagoval na jej gesto ohromne rýchlo a zlomyseľne zaboril zuby do jej prstov v rukavici.

„Ach!“ S prekvapeným výkrikom trhla rukou k sebe. V jemnej kozľacinke ostala diera. Z odhaleného prsta sa jej rinula krv, ktorá na jej pokožke žiarila ako jasnočervený rubín.

Keď to Charles zbadal, stiahlo mu žalúdok. Z pliec si zho-dil zvrchník a jediným svižným pohybom ho hodil na vrčia-ceho psa. Kabát použil ako deku, zavinul do nej to drobné stvorenie a vzal ho do náručia.

Keď človek takéto malé zvieratko v amoku poriadne do niečoho zabalí, má to priam zázračný účinok. A platilo to aj v tomto prípade. Psík sa len chvíľku márne pokúšal vyslobodiť zo zajatia, no potom sa jeho odpor zmenil na tlmené kňučanie a frustrované stonanie.

Chodci okolo nich začali spomaľovať a niektorí sa pustili do hľadania zdroja tohto chaosu.

„Uhryzol ma,“ povedala modrooká dáma užasnuto.

„Povedal som vám, aby ste ho nechytali,“ odvrkol Charles. „Keby ste ma počúvli...“

„To si vyprosím, pane,“ zasiahla jej vyššia priateľka. „Vari nevidíte, že je zranená?“

Dáma, ktorú pes napadol ako prvú, sa k nim pretlačila pomedzi rozrastajúci sa dav. Lokaj jej šiel v päťách. Dáždnikom sa oháňala ako nahnevaná kráľovná žezlom. „Zavolajte strážnika! To psisko je nebezpečné!“

„Môže mať besnotu,“ dychtivo dodal jej lokaj, čo situácii vôbec nepomohlo. „A teraz pohryzol túto úbohú dámu.“

„Útok ničím nevyprovokovala,“ dodala tá staršia pani. „To je jasný príznak besnoty!“

Charles nečujne zanádal. „Nemá besnotu,“ riekol, pevne držiac ešte stále vrčiaceho psa. „A ak ju aj má a ona ju dostane, nemôže z toho viniť nikoho iného len seba.“

„Ona sa psov nebojí,“ ostro odvrkla modrooká dáma. „A ani drobných škrabancov.“

„Ach, Kate!“ V očiach vyššej dámy sa zjavili slzy. „Krvácaš!“

„To nič nie je,“ odvetila Kate.

Charlesovi zvláštne poskočilo srdce. Siahol do vrecka na veste a vytiahol ľanovú vreckovku. Vďaka bohu bola čistá a vyžehlená. Ponúkol jej ju a chrapľavo povedal: „Je to *len* škranec, ale azda by ste si ho mali obviazať.“

Vreckovku si vzala a použila ju na zastavenie cícerku krvi. „Ste veľmi pozorný,“ odvetila sucho.

„Aj by mal byť, ak je to jeho pes,“ povedala jej vyššia priateľka.

Kate sa mu vyzývavo zadívala do očí: „Je to váš pes?“

„Toto stvorenie nepatrí nikomu,“ vyhlásila tá stará pani. „Je to bastard. Túlavé psisko. To vidí každý.“

„Je špinavý,“ povedala tá vyššia dáma. „A odporne páchne.“

Charles s nimi nemohol nesúhlasiť. Zápach zo zablatenej srsti psa sa dvíhal aj spod záhybov jeho zvrchníka. Určite ho bude musieť spáliť. A čo sa týka toho psa...

„Dozaista zažil už aj lepšie dni, to je jasné,“ povedal Charles. „Len teraz dorazil na lodi zo Španielska. Námorníci sa oňho mali starať lepšie.“

„Zo Španielska?“ zopakovala staršia žena pohrdavo. „*Toto* psisko?“

„Veru tak, madam. Je to vzácné plemeno. A on je jeden z mála kusov. Prečo si myslíte, že som ho naháňal?“ Charles pri tejto očividnej lži v duchu zvrátil tvár. Mal však dobrý

dôvod. Vzhľadom na chaos, ktorý pes spôsobil, bola táto dychtivá všetečnica schopná dožadovať sa psíkovej smrti.

„Je teda váš?“ spýtala sa Kate.

„Áno,“ odpovedal Charles rázne. „Je. A teraz, ak mi odpustíte, ho musím vziať domov.“

Nadalej naňho hľadela, ako keby povedal niečo, čo ju rozrušilo a zároveň zaujalo. „To by ste veru mali, pane,“ riekla napokon. „A to prv než príde strážnik.“

Charlesovi to nebolo treba hovoriť dvakrát. Trom dámam sa strnulo uklonil arazil si cestu narastajúcim davom, pričom vrčiaceho psa držal stále na rukách.

Toto mu v hoteli Grillon len tak neprejde.

Čo tam po tom.

O dvadsaťštyri hodín bude doma. A tam sa jeho mama a sestra psa ujmu.

Napoly vyhladovaný pes z londýnskych ulíc nebol darček, aký si predstavoval, ale keďže poznal ich vzťah k psom, tak práve tulák so strapatou srstou by mohol byť skvelým darčekom.

LADY KATHERINE BERESFORDOVÁ HĽADELA ZA VYSOKÝM džentlmenom s havraními vlasmi, ktorý kráčal dolu Bond Street, až kým sa nestratil v dave ľudí nakupujúcich vianočné darčeky.

V tom zvrchníku pôsobil neuveriteľne statne a impozantne. A bez neho ešte viac.

Bol celý v čiernom. Mal na sebe čierne vlnené nohavice, kabát, vestu a naškrobenú čiernu viazanku. Pokožku mal

bronzovú od slnka. V tomto ročnom období to bolo niečo nevidané. Tu už celé týždne prší. Tento džentlmen sa musel vrátiť z príjemnejšieho podnebia. Vyzeral ako muž, ktorý trávi väčšinu času vonku. Ako muž, ktorý rád športuje – jazdou na koni, šermom a boxom. Strih jeho kabáta mu zvýrazňoval majestátne plecia.

„Aký nevychovaný muž!“ poznamenala Christine. Stála vedľa Kate a jej úzka tvár stelesňovala noblesné rozhorčenie.

Christine, najstaršia dcéra lorda a lady Mattinglyovcov, bola taká rozumná, ako Kate pochabá. Jej zasnuby s jedným postarším baronetom ohlásili len pred mesiacom. Bol to nudný typ džentlmena, Christine s ním však bola šťastná. Pýšila sa tým, že o svojej budúcnosti zmyšľala pragmaticky. Túto vlastnosť zdedila po svojej rovnako pragmatickej mame Jane.

Teta Jane, ako Kate zvykla volať lady Mattinglyovú, bola dlhoročnou priateľkou jej matky. To ona ich dnes vzala na nákupy. Odpojili sa od nej len na chvíľku, aby si mohla kúpiť nový klobúčik, zatiaľ čo ony dve boli na skúške u modistky. Kate a Christine boli práve na ceste za ňou do klobučníctva, keď sa tu zjavil ten psík.

Keďže publikum prišlo o zdroj zábavy, húf ľudí sa pomaly rozpustil. Spolu s nimi sa vzdalovala aj tá všetečnica s dáždnikom a ako kráčala, ešte raz si rozhorčene odfrkla.

„Áno, veru tak,“ pritakala Kate, keď s Christine osameli. „Ale pohľadný.“

Veru, Kate si nevedela spomenúť, kedy naposledy videla tak nebezpečne prítiažlivého muža. Určite nie počas svojej prvej sezóny. A určite nie doma na vidieku, kde žila obklopená svojimi statnými staršími bratmi so zlatými kaderami a ľadovo sivými očami, ktorí vyzerali presne ako ich otec.

Papa bol teraz s mamou a bratmi v Beasley Parku, ich rodinnom sídle v Somersetshire. Nádherné miesto. Kate tam strávila veľkú časť detstva, vystrárajúc na pozemkoch, ktoré boli celé pokryté nezábudkami. Presne tam sa jej rodičia stretli a zaľúbili, hoci boli ešte len deti. Bolo to výnimočné miesto, kam sa často vracali a svoje deti brávali so sebou.

V poslednom čase tam však chodievali menej, a malo to svoj dôvod. Keďže minulý rok zomrel jej prastarý otec, otec prišiel o dedičský titul. Už viac nebol vikomt St. Clare, ale stal sa z neho gróf z Allendale. Preto sa teraz ich rodina zdržiavala takmer výlučne vo Worth House, hlavnom grófskom sídle v Hertfordshire.

Tvorili súdržnú skupinku, ale podľa ostatných boli trochu zvláštni. Stále sa za nimi ťahali klebety z minulosti. Šuška-lo sa, že jej papa bol nemanželský a že titul, ktorý zdedil, nepatrí v skutočnosti jemu, ale akémusi odpornému vzdialenému bratancovi.

To preto bola Kate v Londýne sama a nie v spoločnosti svojich rodičov. Mama si myslela, že bude lepšie, keď ju do spoločnosti uvedie jej teta Jane. A teta Jane tak aj urobila, ale s biednym úspechom. O šesť mesiacov neskôr, keď sa jej prvá sezóna chýlila ku koncu, bola stále slobodná.

A stále nezvládnuteľná.

Zajtra pcestuje do Somersetshiru, aby sa tam počas Vianoc pripojila k rodine, hoci nedosiahla nič z toho, čo si jej rodičia tak veľmi priali.

Kate si pevnejšie zovrela pulzujúci prst, obviazaný vreckovkou toho cudzieho muža. Ústa stiahla do zadumanej čiary.

Bola až príliš svojhlavá, to bol ten problém. A žiaden džentlmen si nechcel na krk uviazať náročnú manželku, a to bez ohľadu na jej krásu. Muži chcú ženu, ktorá bude

plachá a poddajná. Ženu, ktorá ochotne ukryje svoj intelekt a schopnosti, aby pri nej mohli zažiarit'.

To Kate radšej zomrie.

A okrem toho, čo za chlapa sa nechá zastrašiť ženou len preto, že by ho mohla poraziť v ostrovtipe a aj v činoch? Taký, ktorý za to nestojí. Nie, pokiaľ ide o ňu.

„Ako ho môžeš nazvať pohľadným, keď bol tak neznesiteľne protivný?“ čudovala sa Christine. „Drzý, dotieravý a naskutku celkom...“

„Pohľadný,“ zopakovala Kate. „Prečo sme naňho doteraz nenatrafili?“

„Pretože to zjavne nie je džentlmen.“

„Nezmysel. Hovoril kultivovane. A videla si, ako sa niesol?“

„Prepáč, ale nie.“ Christine vykročila dolu Bond Street. „Moju pozornosť zamestnával ten jeho besný pes, ktorý tá uhryzol do ruky.“

Kate s ňou zladila krok. „Nebol to jeho pes.“

„Tvrdil, že je jeho,“ riekla Christine.

„Klamal.“

„Neviem, prečo by to robil. Ak mu ten pes nepatrilo, prečo ho bránil? A prečo by ho bral so sebou preč?“

Kate si rukami chytila ťažké sukne, aby obišla kaluž. „Zachraňoval ho predsa.“

Christine na ňu pochybovačne pozrela. „*Ten chlap?*“

„Áno, ten chlap. Ten drzý, dotieravý, pohľadný muž. A podľa všetkého má aj znepokojivo súcitné srdce.“ Kate sa usmiala. „Aspoň pokiaľ ide o psy.“

Christine zamračene zvrátila obočie. „Ktovie, kto to bol.“

„Neviem.“ Kate odhodlane vystrela chrbát. „Ale mám v úmysle to zistiť.“

DRUHÁ KAPITOLA

Pán Elias Catmull stál uprostred luxusne zariadeného prijímacieho salóna u lorda a lady Mattinglyovcov. Tento štíhly džentlmen s ostrými črtami a nezvyčajne blízko posadenými očami, ktorými všetko bystro hodnotil, bol jedným z Katiných najvytrvavejších obdivovateľov.

A zároveň patril aj k tým najotravnejším.

Hoci mal len dvadsaťsedem rokov, obklopovala ho aura blahosklonnej povýšenosti, ktorá ho spolu s rednúcimi vlasmi na temene hlavy radila skôr k džentlmenom, ktorí boli starší o celú dekádu.

„Túto nečakanú návštevu mi musíte odpustiť,“ riekol, skrútiac tenké pery do úsmevu. „Nemohol som vám dovoliť odísť z Londýna bez toho, aby som vám ešte raz nezložil poklonu a nezaprial šťastnú cestu.“

Kate stvrdli črty. Veru, nečakanú!

Strela sa s ním na začiatku sezóny. Pán Catmull ako obchodný partner Christininho snúbenca si vymohol, aby ho s ňou zoznámili počas jej debutu, a dal si záležať, aby sa potom objavil na všetkých udalostiach, kde bola aj ona. Plietol sa jej do cesty až pričasto. Nielen na každom plese, hudobnom večierku a divadelnom predstavení, ale aj v obchodoch a parkoch.

Niekedy mala podozrenie, že ju prenasleduje. Zbedačení zhýralci sa pri dedičkách často uchýľovali k podobným taktikám v snahe využiť vzácny moment, keď boli bez ochrany, aby ich mohli skompromitovať. A hoci Kate bola dedičkou, pán Catmull nebol zbedačený. Aspoň podľa toho, čo o ňom vedela.

Nech boli jeho motívy akékoľvek, ich známosť trvala dosť dlho nato, aby si Kate o ňom vytvorila jasný názor. S tým prefíkaným pohľadom a dotieravým správaním bol Elias Catmull vypočítavý a nebezpečný ako zmija v tráve.

A v tejto chvíli bol tým posledným, na koho Kate myslela.

Nepokojne prešla k oknu s vínovočervenými zamatovými závesmi a počúvala ho len na pol ucha. Cez plecia mala leda bolo prehodený červenožltý kašmírový šál. Zima jej nebola ani náhodou. Ešte stále jej horeli líca z prednášky, ktorú jej teta Jane držala počas jazdy kočom domov.

Zdá sa, že Kate znova pochybila, a to nielen vtedy, keď vystrela ruku, aby pohľadila po hlave toho úbohého križenca, ale aj vtedy, keď sa nechala zatahnuť do divadla na ulici.

Podľa tety Jane sa klebetníci chytajú práve takýchto situácií. Vraj práve takéto reči sa nabalia k tomu rýchlo sa zväčšujúcejmu výpočtu pikantných historiek o Katinej neskrotnosti, ktoré už aj tak kolujú po londýnskych plesových sálach, prijímacích salónikoch a pánskych kluboch.

O tom, ako sa Kate jedného rána pred briezdením bez sprievodu zúčastnila so skupinkou džentlmenov na streleckej súťaži na vresovisku (to bola pravda), o tom, ako tryskom ženúc svojho koňa po Rotten Row neplánovane zavedla s nie veľmi vážnou milenkou jedného markíza (to bola čiastočne pravda) a o hojne šeptom pretriasanom stretnutí s najmladším synom vojvodu z Whitney, ktoré sa malo odohrať v knižnici zaliatej svetlom sviečok (to bola absolútna a jasná lož).

Ako keby sa Kate niekedy mohla znížiť k tomu, aby pozbkala takého utáraného a tupého hlupáka!

Pravda bola však menej zaujímavá než výmysly. A keď išlo o povest' nejakej dámy, smotánka mala sklony veriť tomu najhoršiemu – najmä keď tá dáma pochádzala z rodiny, ktorá už bola neslávne známa svojou nespútanosťou.

Nie že by to u pána Catmulla nejako zavážilo.

Ten opovrhnutiahodný muž dnes čakal na Kate v prijímacom salóniku, kým sa nevrátila z nákupov, a bol odhodlaný znova jej vnucovať svoju pozornosť. Nebral ohľad na to, že ho už mnohokrát rázne odmietla. Jej pocity nemali na jeho dvorenie absolútne žiaden vplyv. Názory žien ho nikdy nezaujímal.

Na jeho prejavy pozornosti nemala vôbec náladu. „Nemuseli ste si robiť starosti,“ povedala. „Spomínam si, že podobne ste sa vyjadrili aj pri poslednej príležitosti, keď sme sa stretli.“

„Na soaré u lady Billinghamovej, veru tak,“ riekol pán Catmull. „Vaše slová, ktoré ma vtedy tak sklúčili, podľa mňa súviseli s tým nesmierne preplneným priestorom. Rozrušila vás tá horúčava a nemali ste jasnú myseľ. Dámy sa na to bežne sťažujú, keď je toho na ne priveľa.“

„Bola som celkom pri zmysloch,“ odpovedala mu Kate. „Pane, povedzte mi, ako sa mám ešte jasnejšie vyjadriť...“

„Vyrozumel som, že sa vrátite vo februári na bál u lady Cheshamovej, je tak?“

Kate to zarazilo. Ako *toto*, prepána, zistil? Pozvanie prijala len minulý týždeň, pretože ju do toho tlačili teta Jane a Christine.

Ovdovená vojvodkyňa z Cheshamu plánovala extravagantnú oslavu svojich šesťdesiatych narodením. Pošuškoválo sa, že na ňu prídu aj členovia kráľovskej rodiny, s veľkou pravdepodobnosťou aj sama kráľovná. Bola to udalosť, ktorú si nebolo radno nechať ujsť. Určite nie, ak ste boli mladá dáma, ktorej sa rodina pokúšala nájsť vhodnú partiu.

„Áno,“ priznala.

„A potom tu zostanete a strávite tu ďalšiu sezónu?“

Začala zuby. „Pravdepodobne.“

To je ale odporný chlap, keď poukazuje na skutočnosť, že sa ako slobodná zúčastní druhej sezóny.

„V tom prípade budem v sebe živiť nádej.“ Naznačil jej poklonu. „Nie som muž, ktorý sa ľahko vzdáva, milady. Spýtajte sa na to kohokoľvek, s kým som obchodoval, a on vám to potvrdí. Vždy dosiahnem svoje, tak či onak. Bolo by od vás múdre, keby ste si tú myšlienku pripustili.“

Keď pán Catmull odchádzal, Kate si zahryzla do jazyka.

Aby si tú myšlienku pripustila? Nech ju čert uchytlí, ak sa tak stane!

Elias Catmull stelesňoval všetko, čím na mužskom pokolení pohrdala – bol panovačný, dotieravý a vyzeralo to, že sa k nej mieni správať ako k porcelánovej čačke, ktorú si chce zaobstarať ako ozdobu na kozubovú rímsu.

Kate mala podozrenie, že by spravil čokoľvek, len aby získal jej ruku, aj keby sa musel uchýliť k opovrhnutiahodným

úskokom a manipuláciám. Popravde, pán Catmull na ňu nepôsobil ako človek, ktorému sú machinácie cudzie.

Neznášala, keď s tým mužom musela byť osamote.

Christine vošla do miestnosti až potom, čo odišiel.
„Nechcela som vás vyrušovať.“

„Kiež by si bola prišla skôr,“ povedala Kate namrzene.

„Čo chcel?“

„Mňa.“ Kate sa znova otočila k oknu. „Len pánbohvie prečo. Svoju nevôľu som mu dala najavo každým možným spôsobom.“

„Je to divný chlapík,“ pripustila Christine. „Ale so značným majetkom. Počula som, že o sebe tvrdí, že jeho strýko je vikomt.“

„To isté som počula aj ja,“ povedala Kate. „Od neho osobne.“

„Chce na teba urobiť dojem.“

„Úbohým chvastaním sa?“ Kate si pohrdlivo odfrkla.
„Bola by som radšej, keby si muž získaval uznanie svojimi činmi, nie slovami.“

„Mnohí z tvojich nápadníkov sa o to pokúsili,“ riekla Christine.

„Áno, ale robia to tak okato, až to bolí.“ Pritiahla si šál tesnejšie k ramenám. „Keby som našla jediného džentlmena, ktorý by za to stál – muža so vznešeným charakterom a pevnými zásadami, ktorý by bol hrdina a nielen by sa naňho hral... tak za takého muža by som sa vydala.“

Christine hneď nesúhlasne stisla pery. „Dúfam, že nemáš znova na mysli toho drzého chlapíka z Bond Street.“

Kate sa zamračila. Popravde, na toho muža ani len nepomyslela. Ale keď ho teraz Christine spomenula... Činy toho muža boli vskutku hrdinské. A určite sa nesnažil získať Kati-
ne sympatie – a ani nikoho iného.

A nebolo na škodu ani to, že bol neodolateľne príťažlivý. Rovnako ako fakt, že z jeho hlbokého a rozhodného hlasu jej po chrbte prebehli slastné zimomriavky.

Kiežby bola v tej chvíli natoľko pri zmysloch, aby sa ho opýtala na meno.

„Nie,“ povedala Kate. „Len hovorím o ideálnom mužovi. O mužovi, ktorý sa zatiaľ nezjavil na žiadnej spoločenskej udalosti, ak to smiem podotknúť. Ak by tomu tak bolo, bola by som teraz šťastne zasnúbená tak ako ty, a nebola by som stále dookola sklamaním pre každého, kto ma pozná.“

„Nie si sklamaním.“ Christine podišla k oknu ku Kate. „Nesmieš si brať výčitky mojej matky k srdcu.“

„A ako by som ich mala brať? Okrem toho, má pravdu. Vždy urobím niečo, čím sa neslávne zapíšem do pamäti ľudí.“

„Nebola to len tvoja vina,“ riekla Christine. „Tú hroznú scénu vyvolala tá postaršia pani, keď sa oháňala dáždnikom a vykrikovala, až kým na nás nehľadela polovica ulice. Keď odišla, myslela som si, že je po všetkom. Ani mi len nenašlo, že by sa o tom mohla dopytať moja matka.“

„To ani mne nie,“ odvetila Kate zronene.

Nestihli prejsť ani len pár krokov po Bond Street, keď z klobučníctva vyšla teta Jane. Keď zistila, čo sa stalo, rýchlo ich odvieďla do koča a prikázala kočišovi šibať domov.

„Dáva si to za vinu,“ povedala Christine. „Za tú chvíľku, čo nás nemala na očiach, tá pohrýzol zúrivý pes, hovorila si s neznámym mužom rovno na ulici a pritiahla si na seba neželanú pozornosť davu ľudí.“

„Jeden škandál za druhým,“ zašomrala Kate potichu. „Zdá sa, že nech robím, čo robím, vždy sa do niečoho zapletiem.“

Bokom sa oprela o široký parapet. „Asi by som mala byť vďačná, že sa tieto reči zatiaľ nedostali k mojim rodičom.“

„Čo sa toho týka...“ Christine sa súcitne dotkla Katinho rukáva. „Obávam sa, že moja matka ešte stále píše list vašim, vymenúvajúc všetky nešťastné podrobnosti. Niet pochyb, že jej list dorazí do Somersetshiru ešte pred tebou.“

„Ach.“ Katina už aj tak mizerná nálada sa ešte zhoršila.

Rodičia ju za správanie nebudú príliš kritizovať. To sa stávalo len málokedy. Vedela však, kedy sa dopustila chyby. A vedela, kedy nad ňou lámu palicu.

„Nemyslím si, že na tom nejako záleží.“ Zdvihla prst, v ktorom jej pulzovalo. Stále ho mala obviazaný vreckovkou od toho džentlmena. „Ako by som mohla túto epizódu udržať v tajnosti? Veru nijako, keď im budem musieť vysvetliť toto.“

Christine sa na tvári zjavil súcitný výraz.

„Prekvapilo ma, že pán Catmull netrval na tom, aby sme zavolali chirurga.“

Kate si odfrkla. „To by mu ani len nenapadlo. Pozerá sa mi len na tvár a postavu. Zvyšok mojej osoby mu nestojí za pozornosť.“

„Je to hlupák. Mali by sme zísť dole do kuchyne a požiadať kuchárku, aby sa o teba postarala. Ona ti to obviaže poriadne.“

Kate nemala v úmysle sa len tak ľahko vzdať dôkazu pozornosti od toho šarmantného cudzinca. „Pche! Táto vreckovka je dokonalým príkladom zdvorilého správania.“ Pomaly ju rozviazala a mykla sa, keď sa jej zaschnutá krv odlepila od rany. „Je to výnimočne jemné plátno.“ Pozornejšie sa jej prizrela. „A pozri, zdá sa, že je tu aj monogram.“

Christine sa k nej naklonila. „C. H.“,“ prečítala. „To je ale krásna výšivka.“

„Robila to nejaká dáma,“ riekla Kate. „Asi jeho manželka.“

„Záleží na tom?“

Kate mlčala.

Christine zvrátila obočie, na tvár jej sadal tieh podozrenia. „Dobrotivý Bože, ja som to vedela! Ten nehanebný džentlmen ti ukradol srdce!“

Kate to tak prekvapilo, až sa rozosmiala. „To ťažko. Už by si mohla vedieť, že moje srdce nie je len tak ľahké získať.“

Christine na ňu dlho hľadela. „Nie, asi nie. A ako by to aj mohlo byť možné? Latku si nastavila tak vysoko, že žiaden muž nemôže ani len dúfať, že by na ňu dosiahol. Nie, keď ho budeš stále porovnávať so svojimi bratmi.“

Kate sa usmiala pri zmienke o svojich panovačných a často protivných starších bratoch Jamesovi, Ivovi a Jackovi, ktorí ju až príliš chránili. Napriek tomu, že sa jej neustále miešali do života, mala ich nesmierne rada. „Čo s tým majú spoločné?“

„Všetci traja sú šarmantní a statní. Ako traja zlatí princovia z rozprávky. Moja mama hovorí, že James vyzerá presne ako tvoj otec, keď bol v jeho veku.“

„Všetci traja vyzerajú presne ako môj otec,“ povedala Kate nesústredene. Prechádzala bruškom palca po iniciálach. „Hoci Jack má povahu po mame.“

„Presne ako ty, drahá moja,“ povedala Christine opatrne.

Kate vykrútilo ústa. „Dáma musí byť aj trochu temperamentná. Inak by prišla o kus seba samej.“ Odvrátila sa od okna, stále držiac v rukách zakrvavenú vreckovku. „A ty sa mylíš, keď hovoríš, že žiaden muž sa nemôže vyrovnáť mojim bratom. Niežeby som nevnímala ich prednosti, ale... Nehľadám prototyp mužnosti. O to mi nikdy nešlo.“

„Tak teda o čo ti ide?“

„Povedala som ti, že chcem hrdinu.“

Christine sa sucho usmiala, lebo to bolo vskutku nemožné. „To je celé?“

„Dobre teda,“ povedala Kate podráždene. „Ak žiadam priveľa, tak chcem aspoň džentlmena, ktorý bude pre mňa čo i len trošku výzvou. Neznášam, keď sa nudím.“

A to bola tá nešťastná pravda. Pravda, ktorú Kate konečne prijala po svojej nemastnej-neslanej sezóne v Londýne. Už vedela, že by nikdy nemohla tráviť svoje dni mlčky vyšíváním v salóne a uspokojiť sa s tým, že ju obdivuje vážený manžel. Ona bola stvorená pre búрку. Na to, aby čelila búrlivému prúdu rieky života, nie aby sa ukrývala na plytčine.

„Život nemôže byť stále len vzrušujúci,“ povedala Christine. „Niekedy musíme skloniť hlavu a uspokojiť sa s tým, čo prináša každodenný život vznešenej dámy. Šťastie možno nájsť aj v tých najpokojnejších chvíľach. V úlohe usilovnej a ochotnej matky a manželky.“

„Chceš tým povedať pri vyšívání a štrikovaní.“ Kate si utiahla štólu prehodenú cez plecia. „To ti teda ďakujem. Ja viem robiť jedno i druhé, a to veľmi pekne. Nepotrebujem si však z toho vytvárať zmysel života.“

„S tou zapalujúcou sa ranou na prste nebudeš robiť ani jedno, ani druhé,“ ozvala sa Christine. „Boh nás opatruj, ak tá to odporné psisko nakazilo nejakou ohavnou chorobou.“

„To nebolo žiadne odporné psisko.“ V jej slovách bolo počuť uličnicu. „Bolo to vzácne španielske plemeno.“

„To som už počula,“ odvetila Christine bez úsmevu. „Naozaj si myslíš, že ho ten džentlmen zachránil?“

„Ja to viem,“ odvetila Kate. „Bol to ten najhrdinskejší čin, aký som od príchodu do Londýna videla.“

„O akom hrdinskom čine je tu reč?“ Otvorili sa dvere a do salóna nedbalo vošiel Christinin bratanec Gilbert Trumble.

Bol to štíhly plavovlasý džentlmen s dlhými nohami a nenúteným vystupovaním. Väčšinu času venoval poľovaniu, strelbe a jazde na koni. Zvyšok voľného času trávil vo svojom klube na St. James Street, kde sa klebety šíрили rýchlosťou blesku. Vďaka tomu bol Gilbert až pozoruhodne dobre v obraze. Vždy sa na neho dalo spoľahnúť, že pozná aj tie najhorúcejšie novinky.

„Gilbert!“ Christine prešla krížom cez miestnosť, aby ho pozdravila. „Čo tu robíš? Myslela som si, že dnes ráno odchádzaš do Surrey.“

„Môj lovecký hnedák si natiahol šľachu.“ Gilbert chytil Christine za vystreté ruky. „Ošetroval som ho v stajni od brieždenia.“ Pobožkal ju na líce. „A zdá sa, že som tak prišiel o všetku zábavu.“ Pozrel na Kate. „O aké hrdinské činy tu ide?“

„Hrdinské môže byť až prisilné slovo.“ Christine ho pustila. „Kate tvrdí, že jeden džentlmen na Bond Street zachránil psa.“

Gilbert sa zvítal aj s Kate. Najprv sa jej uklonil a potom jej trochu zahanbene vtisol na líce rovnako familiárny bozk ako Christine.

Kate mu mohla byť sesternicou. Gilberta Trumblea poznala celý život. Bol to milý mladík a dostatočne zručný jazdec. Je pravda, že čas od času sa k nej správal čudne (najmä v posledných rokoch, keď z nej vyrástla mladá dáma), ale ani len raz neprekročil pomyselnú hranicu. Kate mu verila bezmála tak ako svojim bratom.

„Zachránil ho,“ riekla. „A potom sa stratil v dave.“

„Nemáme poňatia, kto to mohol byť,“ povedala Christine.

„Až na jeho iniciály,“ dodala Kate. „C. H.“

„C. H.,“ zvedavý Gilbert naklonil hlavu. „Ako vyzeral?“

Odpovedala mu Christine: „Vysoký, s čiernymi vlasmi. Bol naozaj pomerne nezdvorilý.“

„C. H.,“ zopakoval Gilbert. „Pozrime sa... Ktovie, či to nebol Charles Heywood. Práve sa vrátil do Anglicka.“

„Charles Heywood.“ Okamžite upútal Katinu pozornosť. „Kto to je?“

„Vnuk grófa z Gordonu,“ odvetil Gilbert. „Chodil som s ním na Eaton.“

„Priatelili ste sa?“ spýtala sa ho Christine.

„Len sme si zvykli kývnuť hlavou na pozdrav,“ povedal Gilbert. „Patril k tým s vážnejšou povahou, než akú mám ja. Pohybovali sme sa v úplne odlišných kruhoch. Ale vedel som o ňom toho pomerne dost. Heywood mal slabosť pre psy. Keď tak nad tým rozmýšľam, tak pre väčšinu zvierat. Spomínam si, že raz sa staral o zranenú kravu, až kým sa celkom neuzdravila. Bohvie ako. Alebo prečo.“

Kate dychtivo hľadela na Gilberta. Už nebola len zvedavá, ale priam fascinovaná. „To je všetko, na čo si spomínaš?“

„Nie je toho veľa, na čo sa dá spomínať. Až na to, že to bol ten najlepší strelec, akého som kedy stretol. Zo vzdialenosti päťdesiatich krokov dokázal zo stĺpika v plote zostreliť polpencu jednou i druhou rukou. Volá sa to ambidextria. Je to zriedkavá schopnosť. A smrteľne nebezpečná. Bol to naskutku pozoruhodný výjav. Vyrozumel som, že to bol dôvod, prečo napokon narukoval – aby využil svoje nadanie.“

Kate ustrnula. „Je vojak?“ Odpoveď však už poznala.

Bolo to zjavné z toho, ako sa pohyboval, a aj z toho vyšteknutého príkazu, aby sa nedotýkala toho psa.

„Námorník,“ povedal Gilbert. „Dostal sa na Cambridge, rovnako ako ja, ale na poslednú chvíľu nastúpil na Royal

Naval College pre budúcich námorníkov v Portsmouthe. Potom vyplával na more. Počul som, že je naspäť v Londýne. Pravdepodobne sa tu zastavil po ceste do Somersetshiru. Jeho otec tam vlastní majetky.“

„V Somersetshire!“ Kate žasla nad toľkou zhodou okolností. „Ako to, že som ho nikdy nestretla?“

„Nemyslím, že si prišla o veľa,“ riekol Gilbert. „Keď som ho poznal, bol to muž skúpy na slovo. Heywood nemal zmysel pre humor. A zvykol byť pomerne neokrôchaný, ak mám byť úprimný.“

„Takže to *bol* on,“ povedala Christine potichu.

Kate sa veľavýznamne pozrela na priateľku. Nevychované spôsoby pána Heywooda nemohla poprieť, ale šípila, že zmysel pre humor má. Prečo inak by im povedal, že ten túlavý pes bol akési vzácne španielske plemeno? Nech bol tento muž navonok akokoľvek vážny, musel si uvedomovať, aké to bolo celé smiešne.

Bol len jeden spôsob, ako to zistiť.

Počas prázdnin v Somersetshire sa Kate musí nejako podariť zariadiť náhodné stretnutie s pánom Heywoodom. Nebude to ľahké. Práve naopak, bude to obrovská výzva.

Táto vyhliadka jej hneď pozdvihla náladu. Nie preto, že jej pán Heywood ukradol srdce (čo je to za nápad!), ale preto, že zaujal jej predstavivosť.

A preto, lebo sa nudila.

Zajtra sa vracia na vidiek. Už videla tie dlhé zimné mesiace, ktoré strávi v ústraní domova, chránená pred mrznúcim dažďom a snehom, aby mohla osláviť Vianoce s rodinou. Potrebovala trochu rozptýlenia.

Ktovie? Možno bude práve pán Heywood ten, kto jej ho poskytne.